

ŽIL JSEM VE HVĚZDÁCH
ZAVRAŽDILI MOU DCERU
NEBO JSEM JI ZABIL JÁ?!

ČERNÉ LÉTO

M. W. CRAVEN

THRILLER

ČERNÉ LÉTO

Copyright © M. W. Craven, 2019

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Petra Vanečková, 2020
Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2020
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2020

ISBN 978-80-277-0620-4 (pdf)

ČERNÉ LÉTO

M. W. CRAVEN

VENDETA

Pro Jo. Mou nejlepší přítelkyni, mou spřízněnou duši.

Mé tělo stravuje samo sebe.

Nemůžu to zastavit.

Jsem příliš slabá na to, abych se pohnula. Svaly se mi rozpadly na aminokyseliny, které moje tělo potřebuje k přežití. Mé klouby ztuhly a bolí, protože vysychají. Ruce a chodidla mi mravenčí z toho, jak se mi smršťují cévy, aby chránily hlavní orgány. Zuby se mi viklají kvůli scvrknutým dásním.

Konec je blízko.

Cítím to.

Můj dech je rychlý a mělký. Je mi špatně. Poprvé po dlouhých dnech chci spát. Spánkem, ze kterého se nikdy neprobudím.

Už nejsem naštvaná.

Byla jsem, zpočátku. Celé dny jsem vykřikovala a ječela nad nespravedlností toho všeho. Že zrovna ve chvíli, kdy jsem po sobě měla zanechat nějakou stopu, mi všechno sebral ten chlap se žraločím pohledem.

Teď už to přijímám.

Koneckonců, je to moje chyba. Přišla jsem dobrovolně, dychtivá předvést, co umím.

Měla jsem vědět, že mu na tom nezáleží. Můj objev ho nezajímá. Šlo mu jen o tu druhou věc.

Takže si lehnu a zavřu oči.

Na chvíli.

Možná trochu déle...

KAPITOLA PRVNÍ

Na jihu Francie žije zpěvný pták známý jako strnad zahradní.

Je patnáct centimetrů dlouhý a váží méně než třicet gramů. Má šedou hlavu, hrdlo světle žluté a peří nádherně oranžové. Má robustní růžový zobák a oči mu září jako drobné černé korálky. Všechny baví svým výrazným rychlým cvrlikáním.

Je to tvor pozoruhodné krásy.

Když lidé vidí strnada zahradního, často ho touží chovat jako mazlíčka.

Ne však všichni.

Někteří lidé nevidí jeho krásu.

Někteří lidé vidí něco jiného.

Protože *další* pozoruhodností na strnadech zahradních je to, že tvoří hlavní ingredienci nejsadističtějšího pokrmu na světě. Pokrmu, který vyžaduje ptáčka nejen mrtvého, ale umučeného...

Šéfkuchařka koupila dva už před měsícem. Zaplatila muži, který je chytil do sítě, protože pokud strnada zastřelíte, nutně ho poškodíte. Za každého si účtoval sto eur. Přemrštěná cena, ale pokuta, pokud by byl chycen, by byla ještě daleko vyšší.

Vzala je domů a vykrmila stejným způsobem, jako to dělávali kuchaři při římských hostinách: vypíchнула jim oči. Pro párek strnadů se i den změnil v noc.

A v noci se krmili.

Měsíc v kuse se cpali prosem, hrozny a fíky, až dosáhli čtyřnásobku své původní velikosti. Ztloustli dost na to, aby se dali sníst.

Pokrm hodný krále.

Když zazvonil telefon, sama je převezla přes Lamanšský průliv.

Vylodila se v Doveru a jela celou noc, aby se dostala do restaurace v Cumbrii zvané Bullace & Sloe.

Její dva strážníci nemohli být rozdílnější.

První měl na sobě pěkný oblek zjevně orientálního stylu s vysokým límcem. K němu bílou naškrobenou košili s manžetovými knoflíčky z ryzího zlata. Působil kultivovaně a nenuceně. Měl přátelský úsměv a svou přítomností by pozvedl úroveň každé restaurace na světě.

Druhý muž měl zablácené džíny a mokrou bundu. Z bot mu na podlahu jídelny kapala špinavá voda. Vypadal, jako by ho protáhli skrz trní. Dokonce i ve slabém světle blikajících svíček působil nervózně a neklidně. Zoufale.

K jejich stolu přistoupil číšník a naservíroval jim strnady v měděných nádobách, ve kterých byli upečení.

„Myslím, že si toto jídlo vychutnáte,“ řekl muž v obleku. „Je to zpěvný pták jménem strnad zahradní. Šéfkuchařka Jégado je sama přivezla z Paříže a ani ne před patnácti minutami je utopila v brandy...“

Jeho společník se upřeně díval na ptáka: byl veliký jako prst a prskal ve vlastním tuku. Muž vzhlédl. „Co tím myslíte ‚utopila?‘“

„Tak dostane brandy do jejich plic.“

„To je barbarské.“

Muž v obleku se usmál. Tohle všechno už dávno slyšel, když pracoval ve Francii. „Živé humry házíme do vroucí vody. Trháme klepeta živým krabům. Násilím vykrmujeme husy kvůli foie gras. Není v každém soustu zvířete, které jíme, trocha utrpení?“

„To přece není legální,“ namítl muž v džínách.

„Všichni máme problémy se zákonem. Vaše jsou vážnější než moje, vidíte? Je mi jedno, jestli toho ptáka sníte, nebo ne. Ale pokud se rozhodnete to udělat, postupujte stejně jako já. Ubrousek vytvoří bariéru pro vůni a schová vaše požitkářství před Bohem.“

Muž v obleku si položil krvavě rudý naškrobený ubrousek přes hlavu a vložil si ptáčka do úst tak, aby mu ven čouhala pouze hlavička. Když skousl, spadla na talíř.

Strnad byl horký. Celou minutu nedělal muž v obleku nic jiného, než že nechal sousto odpočívat na jazyku a chvíli rychle vydechoval, aby jej ochladil. Lahodný tuk se mu rozléval z jazyka do krku.

Uznale povzdechl. Bylo to už šest let, kdy měl naposledy možnost jíst něco takového. Zakousl se do ptáčka. Exploze tuku, vnitřností, kostí a krve mu zaplnila ústa. Sladkost masa a hořkost vnitřností byly povznášející. Chuť, která pokryla jeho patro, byla dechberoucí. Ostré kosti mu propíchaly dásně a jeho vlastní krev strnadí maso ještě trochu ochutila.

Skoro ho to ochromilo.

Nakonec jeho zuby pronikly do strnadových plic. Ústa se mu zalila delikátním armaňakem.

Muž v džínách se své porce ani nedotknul. Neviděl obličej muže v obleku, stále schovaný pod ubrouskem, ale slyšel křupání kostí i jeho potěšené vzdychání.

Sníst celého ptáčka trvalo muži v obleku téměř patnáct minut. Když se vynořil zpod ubrousku, otřel si krev, která mu potřísnila bradu, a usmál se na svého hosta.

Muž v mokřých džínách mluvil a muž v obleku poslouchal. Po chvíli, toho večera poprvé, projevil muž v obleku náznak rozmrzelosti. Jeho dokonale vyrovnanou tvář probleskl strach.

„Je to zajímavý příběh,“ řekl. „Bohužel v něm ale nemůžeme pokračovat. Zdá se, že máme společnost.“

Muž v mokřých džínách se otočil. Ve dveřích stál muž v běžném obleku a vedle něj uniformovaný policista.

„Tak blízko.“ Muž v obleku potřásl hlavou a pozval policisty dovnitř.

Policista v civilu přistoupil ke stolu. „Pane, mohl byste jít s námi, prosím?“

Muž v džínách hledal neklidnýma očima únikovou cestu. Číšník a šéfkuchařka byli oba v kuchyni a mohli by mu útěk znemožnit.

Uniformovaný policista vytáhl obušek.

„Pane, nedělejte žádné hlouposti,“ řekl.

„Na to je příliš pozdě,“ zavrčel muž v džínách. Popadl načatou láhev vína za hrdlo a držel ji před sebou jako palici. Její obsah se mu řinul na stále vlhkou košili.

Byla to patová situace.

Muž v obleku se na to díval, aniž jeho tvář opouštěl úsměv.

„Musíte mě to nechat vysvětlit!“ zasyčel muž v džínách.

„Dostanete šanci zítra,“ odvětil policista v civilu.

Uniformovaný policista se přesunul k mužově levici.

Dveře kuchyně se otevřely. Číšník vyšel ven a nesl ták s ústřicemi. Uviděl, co se v restauraci děje, a překvapením kovový podnos upustil. Kostky ledu i ústřice se rozletěly po dlážděné podlaze.

To bylo rozptýlení, které všichni potřebovali. Uniformovaný policista se přihrčil, policista v obleku zaútočil. Obušek zasáhl muže zezadu pod kolena a druhý úder směřoval na čelist.

Muž v džínách se zhroutil. Uniformovaný policista mu klekl na záda, přimáčkl mu hlavu na podlahu a spoutal ho.

„Washington Poe,“ řekl policista v civilu, „zatýkám vás pro podezření z vraždy. Máte právo nevypovídat. Cokoli řeknete, může být u soudu použito proti vám. Máte právo na advokáta. Pokud si advokáta nemůžete dovolit, bude vám přidělen.“

**O DVA TÝDNY DŘÍVE:
DEN PRVNÍ**

KAPITOLA DRUHÁ

Z venkovské Anglie vymizely strážnice. Velké staré viktoriánské policejní stanice byly minulostí, nahradila je moderní, dobře vybavená a bezduchá centra dokonalosti.

A pryč byli i místní strážníci. Existovali už pouze ve vzpomínkách těch, co touží po venkovské idyle. Dnes policisté většinou vidí svůj okrsek jen skrz okna hlídkových vozů.

Tesco má dvakrát tolik víc nonstop obchodů než policie non-stop stanic.

Nikde nebyli snižováním stavů zasaženi víc než v Cumbrii. Okres o rozloze téměř pěti tisíc čtverečních kilometrů – geograficky třetí největší v Anglii – má pouhých pět policejních stanic na plný úvazek.

Alston v přírodní rezervaci North Pennines, nejvýše položené obchodní město v Anglii, neměl šanci. Jeho policejní stanice, velká a krásná samostatně stojící budova, byla prodána v roce 2012 a nahrazena policejní *přepážkou*. Každou čtvrtou středu v měsíci sem nahoru přijíždí „řešitel problémů“ – člen Edenského venkovského policejního týmu –, sedí za stolem v místní knihovně a poslouchá stížnosti lidí.

Řešitel problémů konstábl Graham Alstop čtvrtou středu v měsíci nenáviděl. Stejně tak nenáviděl titul řešitel problémů. Některé ze stížností, které byl nucen poslouchat, byly tak ohromně malicherné a neřešitelné až k zbláznění, že měl občas pocit, že vesnice má kolektivní inteligenci rybí návnady.

Pro dobrý příklad toho, s čím se tu potýkal, nemusel jít dál než měsíc zpátky. Tehdy k němu přistoupil postarší gentleman a na stůl hodil pytel plný psích výkalů. Zatracených psích hoven. Popsal Alstopovi, jak ho znechutilo, když je našel u svých cenami ověřených růží Lady Penzance. Tvrdil, že jeho sousedka

nechala svého jezevčíka vykonat potřebu všude kolem jeho růží jako odplatu za porážku ve vesnické soutěži. Dožadoval se toho, aby Alsop vzal důkazy do „laborky“ na test DNA. Zdál se být překvapený, když zjistil, že žádná laborka ani psí databáze DNA, která by mohla porovnat jeden výkal s jinými, neexistuje. Jednalo se o občanskoprávní spor, konstábl mu proto doporučil kontaktovat právníka. A doporučil mu, aby si ten pytlík bobků vzal s sebou. Samozřejmě, pokud by se situace vyhrotila v potupnou vraždu kvůli zvířecím výkalům, měl by řešitel problémů konstábl Alsop co vysvětlovat. Ale některá rizika stálo za to podstoupit.

Dalo by se říct, že to *byl* klidný den. Knihovna otevírala až v devět a první skupina čtenářů dorazila o hodinu později. Alsop i zaměstnanci knihovny si dopřávali svůj obvyklý čas pro sebe. Spoustu času na čaj a toast, než dorazí první blázni.

Toho rána měl Alsop dokonce plán. Chtěl si přečíst své poznámky a pak se vydat do lahůdek pro alstonský sýr. Jedna z knihovnic ho slíbila naučit, jak připravit suflé. A on počítal s tím, že upečení suflé bude perfektní způsob, jak obměkčit manželku, než jí řekne o svém plánovaném golfovém výletu do Portugalska.

Byl to dobrý plán.

Ale plány se jak známo mohou mrknutím oka proměnit v pytel psích výkalů.

Nejprve si myslel, že má ta dívka za sebou uličku hanby a po noci strávené v posteli někoho jiného se vrací domů. Měla na sobě vlněný klobouk, obyčejné triko s dlouhým rukávem a černé legíny. Kulhala, její krok byl nepravidelný a váhavý. Levné tenisky šouपालa po koberci.

Zastavila uprostřed knihovny a rozhlédla se. Nevypadala, že hledá konkrétní knihu. Její oči přeběhly dětskou fikci, pak místní historii, potom autobiografie. Pravděpodobně lest, aby mohla použít toaletu. Rychlé opláchnutí, možná lajna kokainu, pak taxík zpět do Carlisle. Alston neměl stálou studentskou populaci, večírky se tu však pořádaly pravidelně.

Ale... většinu své kariéry byl Alsop policajtem z rajonu v centru Carlisle a stále měl ty správné instinkty.

Něco se zdálo trochu jinak.

Jeho počáteční odhad byl špatný. Dívka nevypadala, že se stydí, vypadala vyděšená. Oči se jí pohybovaly sem a tam a něco hledaly. Mžourala v prachu, jenž se vznášel volně ve vzduchu, aniž by svůj pohled na něco upřela na déle než vteřinu. Ani knihy, úhledně uspořádané, s hřbety podle abecedního pořadí, ji nezajímaly. Zkontrolovala personál knihovny a na každém zastavila očima jen na chvíli.

Když ho spatřila, Alsop věděl, že jeho ráno už nebude o pečeni perfektního suflé. To on byl důvodem její návštěvy. Kulhala k jeho psacímu stolu, tvář se jí křivila námahou. Zastavila se před ním, levou rukou obejmula svůj hubený trup a zachytila se o pravý loket. Hlavu naklonila na stranu. Kdyby to nebylo tak znepokojivé, působilo by to skoro roztomile.

„Jste policie?“ Její hlas byl plochý.

„Ne všichni,“ odpověděl.

Vtipná poznámka ji nerozveselila. Neodpověděla. Alsop studoval její tvář ve snaze získat nějaké vodítko, náznak toho, co se stalo. Nedělal si iluze: něco se stalo.

Dívka byla vyčerpaná. Její hnědé oči zapadlé v pohmožděných a scvrklých očních důlcích. Vlasy vykukující zpod klobouku zacuchané, schlíplé a bez života. Rámovaly ostrý obličej. Pod kůží se jí rýsovaly bledé lící kosti a špinu na jejích tvářích zbrázdily cestičky slz. Kolem úst posetých skvrnami měla bílý povlak. A byla hubená. Ne po vzoru slavných modelek. Vyzáblá. Podvyživená.

Alsop obešel svůj stůl, vytáhl židli a nabídl jí místo. Vděčně se na ni sesula. Vrátil se na své místo, spojil prsty a opřel se o ně bradou. „Tak, zlatíčko, co pro tebe mohu udělat?“ Byl to policajt ze staré školy a odmítal genderově neutrální oslovení, která měl správně používat.

Neodpověděla. Jen zírala skrz něj. Vlastně tam vůbec nemusel být.

To bylo v pořádku. Byl zvyklý jednat s lidmi a věděl, že každý potřebuje svůj čas.

„Víš co, začněme něčím jednoduchým. Třeba tvým jménem.“

Zamrkala a zdálo se, že se z transu, v němž se nacházela, na okamžik vytrhla. Přesto to vypadalo, jako by pro ni koncept jména byl cizí.

„Víš, co je to jméno, vid? Každý nějaké má, že?“

Neusmála se.

Ale řekla mu, jak se jmenuje.

A Alsop věděl, že má problém.

Všichni ho měli.

DEN ČTVRTÝ

KAPITOLA TŘETÍ

Starý Čerokí řekl jednou svému vnukovi, který k němu přišel naplněn hněvem: „Dovol mi povědět ti příběh. Taký jsem cítil hněv k těm, kdo mi udělali něco špatného. Ale nenávisť tě strahuje, aniž by ublížila těm, na něž je namířena. Je to jako vzít si jed a doufat, že umře tvůj nepřítel. Mnohokrát jsem s těmi pocity bojoval. Je to, jako by ve mně byli dva vlci bojující o vládu nad mým duchem. Jeden vlk je dobrý. Žije v harmonii se všemi kolem sebe a neútočí, pokud není napaden.“

„A co ten druhý vlk, dědo?“

„Ach,“ odpověděl starý muž. „Druhý vlk je zlý. Je plný zloby. I ty nejmenší věci mu způsobí záchvat vzteku. Kvůli síle hněvu a nenávisti nedokáže ani pořádně myslet. Jeho nenávisť je bezmocná, protože nedokáže nic změnit.“

Chlapec se mu podíval do očí. „Který vlk vyhraje, dědečku?“

Starý muž se usmál. „Ten, kterého krmím.“

Detektiv seržant Washington Poe nedávno o staré bajce Čeroků přemýšlel. Celý svůj život krmil zlého vlka. Myslel si, že ví proč. To, že ho matka opustila, když byl nemluvnětem, z něj udělalo rozhněvané dítě, a pocit opuštění nikdy nevyprchal. Příležitostně mizel, ale zřídka dost dlouho na to, aby zvládl spát celou noc bez náhlého probuzení třesem.

A teď věděl, že jeho hněv byl založen na lži.

Poe byl počat, když byla jeho matka znásilněna na diplomatické party ve Washingtonu, D.C. A jako varování ho pojmenovala právě Washington, aby měla odvahu odejít. Bála se, že by nedokázala skrýt svůj odpor, až by se obraz jejího násilníka začal objevovat ve tváři jejího syna.

Muž, který ho vychoval, muž, jehož téměř čtyřicet let nazýval otcem, nebyl jeho biologickým rodičem. Tato čest patřila někomu jinému.

Od té doby, co zjistil pravdu, se jeho zlost a rozhořčení proměnily ve žhavý vztek. Ve spalující potřebu odplaty. K silnému pocitu nespravedlnosti přispělo i to, že než se dopátral pravdy, jeho matka zemřela. Něco v něm se nedávno rozpadlo na prach.

Na čas ho rozptýlilo vyšetřování případu Upalovače. Byl klíčovým svědkem a trávil dny podáváním výpovědí komisím a při veřejných slyšeních. Ale teď byl konec. Poeovo svědectví, společně s důkazy, které on a všichni zúčastnění odhalili, zajistilo správný výsledek: příběh Upalovače byl potvrzen a předán veřejnosti. Poe vyhrál, ale bylo to smutné vítězství. Veškeré uspokojení z dobře odvedené práce otupilo zjištění stran jeho matky.

Někdo mu položil otázku a on sebou trhl zpátky do přítomnosti. Snažil se soustředit na to, co se dělo. Reprezentoval Oddělení analýzy vážných trestných činů (SCAS) na schůzce oddělení kvůli rozpočtu. Koná se co tři měsíce a z dávno zapomenutých důvodů to je vždy v sobotu. Vedoucí každé sekce se jich vždy účastnili osobně, ale když byl dočasným detektivem inspektorem, delegoval tuto povinnost na svého detektiva seržantku Stephanie Flynnovou. Když trvale převzala roli detektiva inspektora ona a jejich role se tak obrátily, se zvrácenou radostí mu udělala totéž. Teď musel *on* jezdit každé čtvrtletí do Londýna, ne ona. Neocnil tu ironii, ačkoli byl rád zase seržantem. Byla to optimální rovnováha mezi mocí a odpovědností. Role inspektora mu nikdy příliš neseseděla. Ta hodnota mu vždycky zněla, jako by před ní patřila slova „dopravní“ nebo „záchodový“.

„Promiňte, co?“

„Hovořili jsme o čtvrtletních plánech, seržante Poe. Detektiv inspektorka Flynnová požádala o tříprocentní navýšení SCAS rozpočtu na přesčasy. Víte proč?“

Ačkoli tomu zpravidla bylo naopak, tentokrát to Poe věděl. Většinou držel pusu zavřenou a spoléhal na to, že podklady od Flynnové jsou dostatečně důkladné, aby nevyžadovaly další přezkoumání. Zvedl dokument. Ten se rozpadl na jednotlivé listy. Poe tiše proklel asistenta, který jej pro něj připravil. Pokud mají být papíry spolu, mají být sešité. Sponky na papír jsou pro

hipíky a lidi s problémy se závazky. Posbíral papíry dohromady, ale nebyl si jistý, zda je správně seřadil. Ze slov a čísel stránek vznikl rozmazaný bordel. Vyndal si brýle na čtení z horní kapsy saka. Byly pro něj novinkou. Připomínkou, že už dávno není mladík. Ne že by to potřeboval připomínat – poslední dobou křupal, kdykoli někam šel. Když zjistil, že drží dokumenty při čtení dál a dál od očí, nechal se vyšetřit. Teď nemohl pít kávu, aniž by se mu nezamlžily brýle. Nemohl ležet při čtení v posteli na boku. Zapomínal, že je má, a srážel si je z očí. Zapomínal, že je *nemá*, a bodal se prstem do oka, když se je pokoušel posunout. A bez ohledu na to, jak moc se snažil, nikdy je nedokázal udržet čisté.

Teď si je vyleštil o kravatu. Úplně stejně je mohl otřít smaženými brambůrky. Zamžoural skrz šmouhu a připomněl si, co má v papírech.

„Je to kvůli případu Upalovače. Já, analytička Bradshawová a detektiv inspektorka Flynnová jsme byli nějakou dobu v Cumabrii a většina rozpočtu na přesčasy byla vyčerpána. Flynnová chtěla raději rozdělit náklady než vás na konci rozpočtového roku zasáhnout velkým deficitem.“

„Dává to smysl,“ řekl předseda schůze. „Chce k tomu někdo něco dodat? Předpokládám, že bychom mohli tvrdit, že to spadá pod LOOB ustanovení.“

Zatímco se Poe snažil lokalizovat LOOB ve své vnitřní databázi nesmyslných zkratek, diskuse se posunula k další žádosti o financování ze strany nadnárodní jednotky proti organizovanému zločinu. Řešili problém s hrozbou v podobě takzvané Entity B. Moc toho o ní nevěděli. Neměla bouchače ani prostitutky. Neměla dealery na rozích ulic. Nicméně držela kontrolu nad zásobovacími trasami podsvětí. Pokud nějaká Číňanka pracovala nelegálně v bordelu v jižním Londýně, bylo víceméně jasné, že největší část jejich tržeb si bere právě Entita B. Pokud dealer střední úrovně z Arbroathu řezal heroin cihlovým prachem, pak čistý materiál téměř jistě pocházel z dodavatelského řetězce Entity B. Pokud proběhl další atentát na území Velké

Británie sponzorovaný Ruskem, bylo pravděpodobné, že vrah byl do země a ven propašován Entitou B.

Ale... zvládnutí Entity B bylo úkolem někoho jiného. Jeho úkolem bylo chytat sériové vrahy a pomáhat řešit zločiny bez zjevného motivu. Něco, nad čím v poslední době moc nepřemýšlel. Krotil sám sebe, aby se nevrátil zpět k myšlenkám na pomstu a trest. Místo toho zapnul mobil a zkontroloval, jestli se neobjevily nějaké novinky o bouři Wendy. Média teď o ničem jiném nemluvila. Letní bouře jako taková bývá výjimečná. Ovšem bouře takovéto velikosti se objevuje jednou za generaci.

Zatímco čekal, až se jeho BlackBerry zapne, pozoroval svůj odraz na černé obrazovce. Mrzutý, prošedivělý obličej s kalným, krvavým očima – nevyhnutelný vedlejší produkt zanedbání, nespavosti a sebelítosti.

Obrazovka se proměnila z černého zrcadla na barevné aplikace, z nichž většinu neznal – a nepoužíval by je, ani kdyby tomu tak nebylo. Měl tři zmeškaná volání a textovku, vše od Flynnové. Držel pohotovost, takže měl mít BlackBerry zapnutý. Ale pokud získáte v Národní agentuře pro trestnou činnost (NCA) pověst toho, kdo zvedá hovory, váš telefon nikdy nepřestane zvonit. Přečetl si textovku: **Okamžitě mi zavolej.**

To neznělo dobře. Poe se omluvil a opustil místnost. Vedoucí kanceláře ho nasměrovala k prázdnému stolu. Vytočil číslo Flynnové a ta odpověděla na první zazvonění.

„Poe, musíš ihned zavolat detektivovi superintendantovi Gambleovi. Čeká na to.“

„Gamble? Co chce?“

Gamble pracoval pro cumbrijskou policii a byl vedoucím vyšetřujícím důstojníkem v případě Upalovače. Když se prach usadil a začalo ukazování prstem, byl o jednu hodnost degradován. Poe věděl, že Gamble může být rád, že práci ještě má. Ačkoli spolu ne vždy souhlasili, rozešli se v dobrém. Jejich cesty se sice občas protnulily, ale vyšetřování skončilo. Neexistoval důvod, proč by spolu měli mluvit.

„Neřekl mi to, proto si myslím, že to nebude kvůli Upalovači,“ odpověděla Flynnová.

Poe opustil cumbrijskou policii před pěti lety. Dům tam stále měl, ale kdyby se s ním něco stalo, volal by mu uniformovaný konstábl ze stanice v Kendalu, ne superintendent ze Závažných trestných činů. Jeho dům se navíc skládal ze čtyř pevných stěn z neomítnutého kamene, břidlicové střechy a ničeho jiného. Těžko se s ním mohlo něco stát.

„Dobře, zavolám mu.“

Dala mu Gambleovo číslo. „Dáš mi vědět?“

„Dám.“

Poe zavěsil a vytočil Gamblea. Stejně jako Flynnová to zvedl na první zazvonění.

„Pane, tady detektiv seržant Poe. Dostal jsem zprávu, že vám mám zavolat.“

„Poe, máme problém.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

Poe, máme problém. Slyšet tahle tři slova ho nikdy neomrzí.

Flynnová zařídila, že se dostal na první vlak do Cumbrie. Měl hodinu do odjezdu. Jízdenka na něj čekala na nádraží v Euston. Netušil, co se děje. Gamble mu to po telefonu říct nechtěl.

Vlak stihl s patnáctiminutovou rezervou. Z Londýna do Penrithu to dělalo jen něco přes tři hodiny, které strávil na telefonu, protože hledal ve zprávách indicii, který by mu naznačila, o co se jedná. Všem nadále dominovala bouře Wendy. Byla ještě daleko, ale na druhé straně Atlantiku už dávno působila zkázu.

V Penrithu na něj čekal uniformovaný policista, který ho odvezl do Carleton Hall – budovy ředitelství cumbrijské policie. O deset minut později ho odvedli do Konferenční místnosti B. Byla to velká osobitá místnost. Poea napadlo, že to kdysi mohla být jídelna rodiny Carletonů. Měla původní ozdobný krb, vyřezávanou římsu a vysoká nepraktická okna. Dominantu tvořil dlouhý konferenční stůl.

Gamble už tam byl. Vedle něj seděl ještě jiný detektiv, Poe měl pocit, že si na něj vzpomíná z doby svého působení u místních složek.

Oba vzhledli. Poe si připadal, jako by je vyrušil. Detektivův výraz byl všední a neutrální. Měl před sebou velkou složku. Zavřel ji a položil lícem dolů. Poe přikývl na pozdrav. Gamble mu to vrátil, jeho kolega nikoli. Gamble vstal a potřásl Poeovi rukou. Poeovi neuniklo, že se zadíval dolů.

„Co ruka?“ zeptal se Gamble.

Kůže na Poeově pravé ruce byla lesklá a zjizvená. Trvalá připomínka toho, co se stane, když při požáru v domě sáhnete na litinový radiátor. Tehdy se pokoušel dostat Upalovače ven

z hořícího statku. Zahýbal rukou a odpověděl: „Není to špatné. Mám většinu citu zpět.“

„Kávu?“

Odmítl. Už tak jí vypil příliš a cítil se nervózní.

„Myslím, že s detektivem konstáblem Andrew Riggem už se znáte,“ řekl Gamble. „Má nějaké otázky týkající se jednoho z vašich starých případů.“

Rigg byl jeho kolegou, když Poe sloužil u cumbrijské policie. Pamatoval si ho jako solidního policajta, vysokého a mrzutého, s předkusem, kvůli kterému ho občas ostatní nazývali Zástrčka.

„O co jde?“

Rigg se mu nechtěl podívat do očí, což ho trochu zarazilo. Nikdy nebyli přátelé, ale ani mezi nimi nepanovala nevraživost.

„Povězte mi o vyšetřování Elizabeth Keatonové, seržante Poe,“ řekl.

Elizabeth Keatonová...

Proč nebyl překvapený?

„Byl to poslední velký případ, na kterém jsem tady pracoval,“ řekl Poe. „Začalo to jako případ pohřešované osoby s nejvyšší prioritou. Její otec ze své restaurace zavolał 999. Byl hysterický a tvrdil, že se jeho dcera nevrátila domů.“

Rigg nahlédl do svých poznámek. „Existovalo podezření na únos?“

„Ne ze začátku.“

„Ale podle toho, co se tu píše, byl únos zvažován velmi brzy.“

Poe přikývl. „Je to ve spisu, protože to říkal Jared Keaton.“

Gamble zachmuřil obočí. „Byl jsem tehdy u Metropolitní policie a nechci se pouštět do spekulací, ale nemohla tam hrát roli nějaká protekce? Obvykle nenecháváme příbuzné zasahovat do vyšetřování.“

Poe pokrčil rameny a řekl: „Většina příbuzných nevaří pro premiéra.“

V době, kdy jeho dcera zmizela, byl Jared Keaton majitelem Bullace & Sloe, jediné tříhvězdičkové restaurace v Cumbrii. Byl to slavný šéfkuchař, který mezi své patrony mohl řadit filmové hvězdy, rockové ikony i bývalé prezidenty. Vařil pro královnu a vařil pro Nelsona Mandelu. Když šéfkuchař se třemi michelinskými hvězdami mluvil, důležití lidé poslouchali.

„Takže to *byla* protekce?“

„Ne. Složka akorát zachycuje, co nám chtěl říct Keaton. Vyšetřovali jsme zmizení Elizabeth Keatonové stejným způsobem, jakým bychom postupovali u každé jiné mladé dívky: vážně a s otevřenou myslí.“

Gamble přikývl, spokojený s Poeovým vysvětlením. „Pokračujte.“

„Měla mu zavolat, aby ji vyzvedl z restaurace, ale usnul u televize a probudil se až druhého dne brzy ráno. Pak si všiml, že se nevrátila domů.“

„Ona tam pracovala?“

„Na place a jako účetní. Měla na starosti dodavatele a mzdovou agendu. Také byla zodpovědná za uzavření restaurace v noci.“

„Nebyla jako teenager moc mladá na tolik zodpovědnosti?“

„Víte, že jí matka zemřela při autonehodě?“

Rigg přikývl.

„Převzala to po ní.“

„Takže mu vůbec nezavolala kvůli odvozu?“

Poe věděl, že spis byl důkladný. Věděl také, že Rigg dělá to, co by udělal každý dobrý policajt: kladl otázky, na které už znal odpovědi. Byla to užitečná metoda. Vyšetřování možná zpočátku míří špatnou cestou, ale to se může kdykoli změnit.

„Podle Keatona ne. Tvrdil, že telefonát by ho probudil.“

„Bullace & Sloe je jen malý kousek pěšky od rodinného domu Keatonů. Proč by potřebovala odvoz?“

Poe pokrčil rameny. „Mladá dívka, pozdě v noci.“

„A tehdy jste se zapojil vy?“

„Ano. Divím se, že vy ne. Hledaly ji stovky lidí.“

„Byl jsem tam,“ připustil Rigg. „Byl jsem součástí party, která procházela cestu z restaurace až k dálnici M6 a hledala případné stopy zápasu.“

M6 byla páteří Cumbrie a úhledně její okres rozdělovala na dvě části. Poe si vzpomněl, že viděl policajty prohlížet okolí, zastavovat projíždějící auta a ukazovat fotografie.

„Ačkoli jsme M6 považovali za nejpravděpodobnější trasu únosce,“ řekl Poe, „dělali jsme svou práci a zvážili každý úhel.“

Rigg znovu zkontroloval své poznámky. „Byl jste to vy, kdo požádal o forenzní vyšetření kuchyně.“

Poe přikývl. „Ačkoli detektivové, kteří na případu pracovali, hledali a nic nenašli, chtěl jsem, aby vedoucí prošel kuchyni spolu s týmem Oddělení vyšetřování místa činu (CSI) a znovu to zkontrolovali, jestli Elizabeth nebyla unesena přímo z restaurace.“

„Proč jste přemýšlel jinak? Všichni ostatní to brali tak, jak to vypadalo.“

„Nejbližší a nejdražší, dokud se neprokáže opak,“ řekl Poe. „Myslel jsem si, že by se někdo měl alespoň zeptat.“

„A tehdy to CSI našla?“

„Byl to SOCO, vedoucí místa činu, ale ano, tehdy to našli,“ souhlasil. „V kuchyni.“

KAPITOLA PÁTÁ

„To“ znamenalo krvavé skvrny.

Zprvu jich nebylo moc, ale když CSI našla první stopy, kuchyně Bullace & Sloe se z místa oceňované gastronomie změnila na místo činu.

Poe vysvětloval, co se dělo poté. Během vyprávění se mu postupně vybavovaly další podrobnosti o případu.

„Prvotní forenzní strategií bylo zjistit, co přesně se v kuchyni stalo. CSI použila luminol a našla víc krve. Spoustu. Byla na stropě i na některém vybavení kuchyně. Množství ztracené krve bylo vyhodnoceno jako neslučitelné se životem.“ Udělal pauzu, aby se napil vody ze sklenice před sebou. „Po potvrzení krve vytvořili 360stupňovou fotografii a analýzu krevních vzorců, aby si o situaci udělali lepší obrázek.“

„A ten byl?“

„Došlo k brutálnímu útoku hned na několika místech a byly provedeny pokusy zločin utajit.“

„Úklid?“

„A ne zvlášť promyšlený. Dost dobrý na to, aby ošálil vizuální prohlídku, ale rozhodně ne na to, aby obstál při vědeckém vyšetřování. O něco málo důmyslnější než setření stop hadrem.“

„Krev odpovídala Elizabeth?“

Poe přikývl.

„A pak se vyšetřování změnilo z pohřešované osoby s nejvyšší prioritou na vraždu?“ zeptal se Rigg.

„Správně. Našly se další zdroje, předběžně se schválily přesčas a všechny dovolené pro zaměstnance Závažných trestných činů byly zrušeny.“

„Pracovní teorie?“

„První linie vyšetřování pracovala s variantou, že to udělal buď tulák, který přišel k zadním dveřím pro jídlo či nějaké drobné, nebo stalker, o němž jsme dosud nevěděli.“

„Co jste si myslel vy?“

„Nebyl jsem si jistý. Pochyboval jsem, že by šlo o tuláka. Ne v Cotehill – tady by vyčnival jako psí hovno na dortu. Někdo by ho viděl.“

„Stalker?“

„Vrchní vyšetřující důstojník si to rozhodně myslel. Elizabeth bylo osmnáct a vypadala jako mladá Audrey Hepburnová. Byla populární a vedla aktivní společenský život. Zkoumali jsme všechny její věci. Telefony, počítače, deníky. Nic jsme nenašli. Provedli jsme pasivní vyhledávání dat a zkontrolovali nahrávky z kamerového systému z doby, kdy byla naposledy v Carlisle. Opět nic. Vrchní vyšetřovatel rozšířil vyhledávání na každého muže, se kterým kdy měla kontakt. Staří přátelé ze školy, muži z její sociální skupiny, bez ohledu na to, jak letmá byla jejich interakce, zaměstnanci společnosti Bullace & Sloe. V podstatě na každého.“

„A co vy?“

„Začal jsem se zaměřovat na Jareda Keatona.“

KAPITOLA ŠESTÁ

„Proč, seržante Poe?“ zeptal se Rigg.

Poe si zformuloval myšlenky. Pravdou bylo, že Keaton zpočátku podezřelý nebyl. Ani pro něj. Spíš ne. Mohl za to pocít neklidu, pocít, že něco není úplně v pořádku.

„Jeho odpověď vykazovala nesrovnalosti.“

„Pokračujte.“

„Někdo z vesnice projel kolem restaurace cestou zpět z letiště v Manchesteru. Říkali, že jeho auto tam bylo ještě ve dvě ráno.“

„Očití svědci jsou extrémně nespolehliví,“ řekl Rigg.

Poe přikývl. To jsou. Podle organizace Projekt nevinnost jsou zprávy očitých svědků nepřesné v 75 procentech případů.

„Bylo toho víc,“ pokračoval. „Keaton tvrdil, že se jel domů dívat na *Zápas dne*, ale tehdy byl mezinárodní víkend: *Zápas dne* nedávali.“

„Mohl se splést.“

„Souhlasím, vysílá se to téměř každou sobotu večer, takže očekáváte, že *Zápas* bude. Ale těžko zapomenete, že nebyl, když jedete domů speciálně kvůli tomu.“

„To je všechno?“

„Měl celou noc. Ve skutečnosti zavolal až asi dvacet minut předtím, než do restaurace dorazila ranní směna, aby se připravila na obědový provoz.“

„Říkal, že to bylo hned, jak se probudil.“

„Pokud tomu tak *bylo*, proč když se probudil a všiml si, že jeho dcera není doma sedm hodin poté, co měla dorazit, šel rovnou do restaurace? Proč předpokládal, že by mohla být tam? Proč napřed nezavolal jejím přátelům?“

„Takže jste ho podezřívál?“

„Dost na to, abych ho nevyloučil.“

„Ale jestli byl vrahem, kde ji schoval?“ zeptal se Gamble. „Vím, že jste si nemyslel, že ji pohřbil.“

Poe zavrtěl hlavou. „Ne. Byli jsme uprostřed dlouhého období chladu. Teplota skoro měsíc nestoupla nad bod mrazu. Experti na forenzní geologii, se kterými jsme to konzultovali, řekli, že linie mrazu – to je hloubka, do které je voda v půdě zmrzlá – byla přes jeden metr. Potřeboval by mechanické nářadí, aby ji pohřbil.“

„Nemohl ji někam odvézt k pozdější likvidaci?“

Znovu zavrtěl hlavou. „Podrobili jsme jeho Range Rover důkladné prohlídce. Nenašli jsme jedinou stopu krve a, věřte mi, Elizabeth Keatonová nezemřela hezkým způsobem. Ať by byla převezena v čemkoli, zůstal by po ní nepořádek. I kdyby ji zabalil do pytlů na odpadky a zalepil je lepicí páskou, k nějakému přenosu forenzních stop by došlo. Tělo by bylo příliš vlhké.“

„Ale stejně jste hledali?“

Příkývl. „Hledali. Z Prestonu přijela vědecká terénní geoložka. Prozkoumala okolí a vytyčila nejpravděpodobnější místa uložení těla. Provedla analýzu leteckých snímků, aby zjistila, zda nedošlo k nějakým zřejmým narušením půdy, a odebrala vzorky z veškerých okolních vodních toků, jen pro případ, že by Elizabeth byla pohřbena v blízkosti některého z nich. Žádný z testů nevyšel pozitivně. Hledali jsme, ale nic jsme nenašli.“

Gamble řekl: „Zdráhám se to vyslovit, ale pokud jste věřili, že k vraždě došlo v kuchyni, zvážili jste možnost, že ji vrah mohl „zpracovat“? Nacpat do mlýnku a zlikvidovat jako kuchyňský odpad?“

„Zvážili. Každý nástroj a přístroj v kuchyni schopný rozporcovat zvířata na jednotlivé části jsme zkoumali pod mikroskopem. Obrátili jsme kuchyni vzhůru nohama. Zkontrolovali mrazáky na maso. Ale nic.“

„Takže...“

„Takže když to nemohl udělat, proč jsem si pořád myslel, že to byl on?“

Gamble přikývl. Atmosféra zhoustla nevyřčenými slovy. Poea napadlo, jestli bylo Keatonovi konečně uděleno povolení se odvolat proti svému rozsudku.

„Protože jsem se přestal soustředit na to, kdo byl Jared Keaton, a začal se soustředit na to, co byl.“

„Co byl?“ zeptal se Rigg.

Než Poe odpověděl, udělal dlouhou pauzu. „Už jste někdy viděl seznam nejoblíbenějších profesí psychopatů, detektive konstáble Riggu?“

Zavrtěl hlavou.

„Ne? Možná byste to měl zkusit. Číslo tři jsou média. Celkem jasné, že? Nemůžete zapnout televizi ani otevřít noviny, aniž byste viděl lidi, kteří si představují, že jsou tak důležití, aby se všechno, co říkají nebo dělají, dostalo k veřejnosti. Dává to smysl?“

„Předpokládám. Ale jak to souvisí s –“

„Dokážete uhodnout číslo devět?“

Rigg neměl náladu na hry, neřekl nic.

„Šéfkuchař,“ řekl Poe. „Číslo devět na seznamu je šéfkuchař.“

V místnosti nastalo ticho.

„A Jared Keaton nebyl jen šéfkuchař; byl to slavný šéfkuchař. Tři a devět na seznamu. Technicky byl také výkonným ředitelem firmy. Číslo jedna na seznamu. Toxické trio. Proto jsem se na jeho osobnost podíval blíže. Kompletní profil. Mluvil jsem s jeho přáteli a kolegy, starými i novými. Rozdrobil jsem jeho život na části, kousek po kousku. A dospěl jsem k tomuto závěru, pánové: Možná nemá rohy, ale Jared Keaton je i tak v každém případě naprostým ztělesněním ďábla.“

KAPITOLA SEDMÁ

Jak proboha popsat Jareda Keatona někomu, kdo ho nezná?

Okouzující. Charismatický. Vysoce inteligentní. Geniální šéfkuchař. Bez špetky svědomí. Nejnebezpečnější muž, kterého Poe kdy poznal. Neměl ho rád od prvního okamžiku. Byl příliš povrchní, příliš upravený, příliš naleštěný. Připomínal mu falešnou irskou hospodu. Pěkná, ale bez duše.

„Objevil jsem jiného člověka, než jakého jsme všichni viděli v sobotu ráno v kuchařských pořadech,“ řekl Poe. „Šťastný, drzý a hravý šéfkuchař byl jen hra. Role, kterou se cítil povinen hrát. Mimo kameru byl odtažitý, odhodlaný a manipulativní. Nemyslím si, že si užíval životní styl celebrity, ale coby šéfkuchař byl skutečně někdo. Každý, s kým jsem mluvil, mi řekl, že Jared Keaton je soustředěný a svým způsobem geniální muž. Intuitivní v trendech, s novými technikami daleko před svými kolegy, perfekcionista při párování vín. Jeho pohostinnost byla bezkonkurenční. Podle všeho byl tím nejlepším, co kdy naše země stvořila. Umístil Spojené království na kulinářskou mapu planety. Šéfkuchaři, celebrity a kritici restaurací z celého světa stále přicházejí na jídlo do Bullace & Sloe.“

„Přesně to se tady píše,“ řekl Rigg a četl stránku s růžově zvýrazněnými částmi. „Výpovědi říkají, že byl vtipný, chytrý, geniální, oddaný, úžasný.“

„Nikdo však nikdy neřekl, že byl milý,“ podotkl Poe. „A to proto, že nebyl. Byl to krutý muž. Nacházel sadistické potěšení v působení bolesti. Byl schopný cítit neobyčejnou zášť, přehnaně se mstít za smyšlené urážky a trestat kuchaře i za naprosté banality.“

„Vysvětlete to,“ řekl Gamble.

„Jeden šéfkuchař mi vyprávěl, jak jednou přesolil vývar. Keaton ho donutil pít po zbytek dne slanou vodu. Strávil tři dny v nemocnici kvůli poškození ledvin.“

Rigg listoval složkou a mračil se. „To tady není, seržante Poe.“

„Není. Není tam toho spousta. Musíte pochopit, že Jared Keaton se těšil účtět téměř každého šéfkuchaře v zemi. Jediné jeho slovo dokázalo člověku zničit kariéru. Nikdo proto nechtěl vypovídat do záznamu.“

„Ještě něco?“ zeptal se Gamble.

„Spousta, pane, ale uvedu jeden příklad, který ukazuje, jaký typ člověka to byl. Slyšel jsem to ze tří na sobě nezávislých zdrojů, a pokud jde o mě, je to důvěryhodné. Jared Keaton provozoval tradiční kuchyni, což znamenalo, že byla rozdělena do různých sekcí. Teplá kuchyně jako ryby, polévky a omáčky a studená kuchyně s předkrmy, saláty a degustačními chuťovkami. Pečivo a dezerty. Vážení a kontrola, příprava zeleniny, mytí nádobí, servírování.“

„Takže?“ zeptal se Rigg.

„Kuchyň je jako každé jiné pracoviště. Některé práce patří mezi oblíbenější. Mají vyšší status a více vynášejí. Jinými slovy, kuchaři a zaměstnanci kuchyně se mohou ucházet o povýšení.“

Rigg a Gamble čekali, až to vysvětlí.

„Teď máme u policie komise pro povýšení. Jakmile se objeví nějaká vhodná pozice, zúčastníte se potřebných kurzů a zažádáte o ni. Absolvujete pohovor. Ale Jared Keaton na to šel jinak, přes ‚výzvu horké plotny‘. Pokud chtěli dva nebo více lidí stejnou pozici, museli udržet své ruce na horké plotně. Kdo to vydržel nejdéle – a byl ochotný si kvůli práci způsobit vážné popáleniny –, toho čekalo povýšení.“

„Celé to zní jako městská legenda,“ řekl Rigg.

„Všichni tři svědkové, s nimiž jsem mluvil, měli ruce jako já.“ Otočil dlaně, ukázal jizvy a čekal, až vstřebají, co zrovna řekl. „S takovým mužem jsme jednali, pánové. Nikdy se nepotkáte ani s inteligentnějším, ani s horším člověkem.“

Odměl se a polkl další doušek vody.

„Ale jeho inteligence byla také jeho největší slabinou. Podle mě nečekal, že mu někdo nevěří. Celý život strávil ohýbáním a tvarováním lidí podle svých rozmarů. Nenapadlo ho, že by někdo mohl být imunní. Když jsem provedl forenzní prohlídku podniku, zjistil jsem, že nedávno koupil několik předmětů.“

„Jakých předmětů?“

„Řeznickou pilu, těžký a lehký sekáček a vykostřovací nůž.“

„Předpokládám, že to jsou nástroje z jeho branže.“

„Ano, jsou. V Bullace & Sloe kupují na jatkách celá zvířata a sami si je bourají. Je to tak úspornější. Ale jsou tu dvě věci, na něž nesmíme zapomínat: Jared Keaton by se obvykle sám nezdržoval s objednávkou vybavení – to byla Elizabethina práce. A typ objednaných nožů a sekáčků odpovídají sadám, které v kuchyni dávno používali.“

„Takže?“

„Věřil jsem, že zabil Elizabeth pomocí těchto nástrojů.“

„Všech?“

Pokrčil rameny. „Víme, že došlo k souboji. Možná to nešlo tak, jak očekával. Neutrpěl žádná obranná zranění, ale to neznamená, že se Elizabeth bránit nepokusila. Myslím, že původní nástroje se nacházejí na stejném místě jako ona.“

„Přesto jste nezjistil, jak převezl její mrtvolu ani jak se jí zbavil,“ řekl Rigg. „Nebyl to zrovna perfektní případ, Poe.“

„To není žádný případ. Navíc, dokonalost je nepřítelem dobra.“

„Přišel jste někdy na nějaký motiv?“ zeptal se Rigg. „Třeba i takový, o který jste se nemohl podělit?“

„Mimo toho, že byl psychopat, jsem k žádnému nedospěl,“ připustil Poe.

„Nejlepší odhad?“

„Odhadování je pro detektivy nebezpečné. Snažím se mu vyhýbat.“

Rigg v reakci na toto opatrné pokárání zčervenal. Vrátil se ke své složce. „Myslíte si, že to plánoval?“

Poe se svou odpovědí počkal. „Je dost inteligentní na to, aby se vraždě vyhnul. Skutečnost, že se mu to nepovedlo, mě nutí si myslet, že ne. Neplánoval to.“

„Takže náhlé hnutí myslí?“

„Pravděpodobně. Ale pokud se při odhadu toho, jak mohl Jared Keaton reagovat pod tlakem, pokusíte použít myšlenkové procesy normální osoby, nikdy se netrefíte.“

„Takže: žádné možnosti, jak to mohl provést, žádný motiv, jen malé okno příležitosti,“ řekl Rigg. „Jsem překvapen, že státní zástupce vůbec povolil obvinění.“

Nebyla to otázka, takže Poe nic neřekl. Rozhodnutí státního zástupce obvinít Keatona z vraždy bylo založeno na dvou věcech: na jeho absolutním odmítnutí pokusit se vysvětlit nesrovnalosti a skutečnosti, že zcela jistě došlo k vraždě.

Rigg se nad Poeovým mlčením zamračil.

„Divím se, že byl usvědčen,“ řekl Gamble. Vypadal unaveně.

„Já ne,“ odpověděl Poe. „Státní zástupce odvedl dobrou práci před porotou, ale Keatona především zradilo ego.“

„Jeho ego?“

„Jeho právník nechtěl, aby předstoupil před porotu, ale on na tom trval. Asi předpokládal, že mu stačí úsměv a mrknutí na dvě ženy v porotě.“

„Byly tam jen dvě ženy?“ zeptal se Rigg. „To je statisticky nepravděpodobné.“

„Jedno z těch podivných hnutí osudu. Na dělníky z Cumbrie jeho všemocné kouzlo každopádně tak účinné nebylo.“

„Ale dva porotci hlasující pro nevinu by stačili.“

„Předseda poroty byl silná osobnost,“ řekl Poe. „A rozhodovali se dlouho. Skoro dva dny. Když přečetli verdikt, Keatona to pobouřilo. Nemohl uvěřit, že ho shledali vinným. Bylo to však správné rozhodnutí, spal jsem toho večera dobře. Opravdového psychopata nedostanete z ulic každý den.“

Rigg neodpověděl. Místo toho se podíval na Gamblea, aby převzal vedení.

„Pane?“